

Arrest

nr. 257 826 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Reza Haidari, bent een soennitische Turkmeen en u heeft de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het district Qalay-I- Zal van de provincie Kunduz. Op een bepaald moment, zo verklaarde u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming, u was zo een acht jaar oud, werd uw zus ontvoerd. Uw vader ging haar achterna en werd enkele dagen later dood teruggevonden. Uw moeder besloot op dat moment dat jullie uit Afghanistan dienden te vertrekken. Jullie gingen in Teheran wonen. Zes of zeven maanden later vertrok ook uw oom langs vaderszijde (Nasrat) naar Iran. U woonde daar zo'n negen jaar lang, steeds in dezelfde woning. Sinds het jaar 2009, jullie woonden toen een jaar in Iran, waren jullie in

bezit van amayeshkaarten, een kaart die recht op verblijf geeft in Iran. U volgde enkele maanden onderwijs bij een Afghaanse lerares. U bent geen analfabeet. Op een bepaalde nacht, toen u aan het werken was, kwam de politie naar uw werkplaats. U werd, net als uw broer en wat andere personen, meegenomen naar het politiekantoor. Jullie zaten daar een tijdje vast. Na enkele dagen wilden ze jullie naar een andere plaats brengen, maar in de tumult die toen is ontstaan wist u te ontsnappen. Uw broer bleef achter. U ging naar het huis van uw oom. Uit schrik dat jullie zouden worden opgespoord raadde uw oom uw moeder aan om te vertrekken uit Iran. Hij stelde uw moeder gerust dat hij uw vermiste broer zou gaan zoeken en dan jullie achterna zou reizen. Twee weken later zijn jullie uit Iran vertrokken. U was ongeveer 24 dagen onderweg voor u op 1 december 2015 in België aankwam. U raakte van uw moeder en twee zussen gescheiden in Turkije. U heeft een tracing procedure bij het rode kruis opgestart om hen terug te vinden

U diende op 15 december 2015 een asielaanvraag in. U stelde niet terug te kunnen naar Iran omdat Afghanen worden gediscrimineerd en omdat u vreest dat u naar Syrië zal worden gestuurd. Op de vraag wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan zegt u de oorlog in Afghanistan en voegt u eraan toe dat u er geen familie meer heeft. U legt volgende documenten neer: een originele amayeshkaart, enveloppe en een kopie van een duplicaat van uw taskara. Na het gehoor worden er nog documenten in verband met de door u opgestarte tracingprocedure voorgelegd.

Op 18 december 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat aan uw relaas geen geloof werd gehecht. Met name waren uw verklaringen over uw verblijf in Iran niet verenigbaar met de informatie waarover het CGVS beschikt. Op 2 juli 2019 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) deze beslissing.

Zonder te zijn terug gekeerd naar Afghanistan of Iran, diende u op 19 augustus 2019 een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart nu bij uw eerste verzoek te hebben gelogen. U zou immers al veel langer in Iran hebben gewoond dan 2009. U kwam als klein kind met uw moeder en uw oom van moederszijde naar Iran alwaar u een andere identiteit zou hebben aangenomen. Immers zou uw vader zijn overleden toen u heel jong was, waarop uw moeder werd verondersteld met uw oom van vaderszijde te huwen. Echter was zij zulk een huwelijk niet genegen en is ze met haar broer en de kinderen, uzelf en twee zussen, naar Iran gereisd. Uw moeder en twee zussen zouden nu ook nog in Iran zijn, evenals uw oom. Uw familie zou om die reden niet durven terugkeren naar Afghanistan, uit vrees voor wraak vanwege de familieleden van uw vader. U verklaart nu dat u in 2015 Iran moest verlaten omdat u films verkocht die ook pornografisch materiaal bevatten. De vriend met wie u samenwerkte werd daarvoor opgepakt en daarop besloot u Iran te verlaten. U vreest meerbepaald dat u bij een arrestatie in Iran zou worden terug gestuurd naar Afghanistan. In maart 2020 nam het CGVS een beslissing tot ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Er werd daarop een persoonlijk onderhoud georganiseerd en in november 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in december 2020 door het CGSV ingetrokken.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u nu opnieuw uw amayeshkaart neer, evenals kopieën van de oude en nieuwe amayeshkaarten van uw moeder en twee zussen, vele schoolcertificaten van uzelf in Iran, een vaccinatiekaart uit Iran en een bankkaart uit Iran. U voegde daar nadien nog foto's uit Iran van u en uw familie aan toe, evenals verblijfskaarten in Iran van uw moeder, zussen, oom en de familieleden van uw oom. U voegde daar ook medische stukken van uw moeder in Iran aan toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u **géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken**, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de door u neergelegde documenten, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, Afghanistan, en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft uw identiteit wijst het CGVS vooreerst op onderstaande bevindingen. Wat betreft uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS, gevolgd door de RvV, dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgelegde Amayeshkaart. Indien u in 2009 naar Iran zou zijn gegaan, kon u niet over zulk een document beschikken. Nu blijkt dat u reeds al veel langer in Iran woonde, hetgeen aannemelijk is op basis van uw verklaringen en documenten (met name schooldocumenten en Amayeshkaarten van u en uw familie), dient het CGVS zijn visie te wijzigen. U kan heden het CGVS aantonen dat u in Iran als Afghaans vluchteling geregistreerd was en aldaar over een juiste Amayeshkaart beschikte, in tegenstelling tot voorgaande bevindingen van het CGVS en de RvV. Echter kan u niet aannemelijk maken onder welke identiteit u in Afghanistan gekend was en van waar u precies vandaan komt. Uw geboorteplaats staat in elk geval niet aangegeven op uw Amayeshkaart.

Ten eerste verklaart u bij uw tweede verzoek plots dat u in Afghanistan werd geboren onder een andere naam dan diegene onder dewelke u gekend bent in Iran. Ook uw moeder en uw zussen gaven in Iran een andere naam op dan in Afghanistan. U kan echter op geen enkele manier uw beweerde echte Afghaanse identiteitsgegevens staven. Om uw nu beweerde werkelijke identiteit aan te tonen legt u heden geen enkel document neer ter staving. U zegt uit Afghanistan geen bewijs van identiteit te hebben, maar blijkbaar nam u hier ook niet de moeite om de Afghaanse ambassade te contacteren en een identiteitsbewijs aan te vragen (zie nota's CGVS p.3 en 13). U verklaart nu ook dat uw moeder en zussen in werkelijkheid andere namen hebben dan vermeld op de Amayeshkaarten, maar ook van hen blijkt u geen Afghaanse stukken te hebben die dat kunnen staven (zie nota's CGVS p.5). U legt ook geen stukken neer van uw moeder in Afghanistan, ook geen overlijdensakte van uw vader in Afghanistan en geen trouwakte of trouwfoto's van uw ouders (zie nota's CGVS p.10 en 17). U zegt dat deze aanpassing naar andere namen in Iran gebeurde omdat uw familie vreesde problemen te krijgen met de familie van uw overleden vader. Echter, aangezien het CGVS, zoals hierna in de beslissing omstandig gemotiveerd, geen geloof kan hechten aan uw beweerde vrees voor de familie van uw vader in Afghanistan, vervalt ook de reden waarom u in Iran van naam zou hebben moeten veranderen.

Ten tweede hebt u pas na meer dan vier jaar na aankomst in België uw werkelijke naam opgegeven aan de asielinstanties, dat komt bedenkelijk over. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat u over essentiële zaken als identiteitsgegevens de waarheid vertelt van zodra u ergens bescherming zoekt.

Ten derde blijkt dat u er niet voor terug deinsde om valse stukken voor te leggen. Bij het aangeven dat u eigenlijk altijd een andere identiteit had opgegeven, moet u toegeven dat u in het kader van uw eerste verzoek een vals identiteitsbewijs (taskara) hebt voorgelegd (zie nota's CGVS p.2). Ook dit tast uw geloofwaardigheid verder danig aan.

Ten vierde is uw kennis over bepaalde zaken bijzonder beperkt. Zo is het zeer opvallend dat u niet weet welke geboortedatum op uw amayeshkaart staat vermeld (zie nota's CGVS p.7). Het is ook opvallend dat u niet weet in welk dorp u bent geboren (zie nota's CGVS p.8), terwijl u bij uw eerste verzoek wel had verklaard specifiek in het dorp 'Ror Baz Ghizar' te zijn geboren (zie nota's CGVS eerste verzoek p.2). Het is ook opmerkelijk dat u niet kan zeggen onder welk regime u Afghanistan verliet. Nochtans is dat een belangrijk gegeven in de laatste jaren in Afghanistan gezien de vele wissels en de daarbij gepaard gaande moeilijkheden (zie nota's CGVS p.9).

Ten vijfde hebt u geen concrete kennis over huidige situatie in Kunduz, tenzij vage zaken als 'Taliban zijn daar' (zie nota's CGVS p.13). U hebt daar ook niets over opgezocht en u weet niets te zeggen over Kunduz met uitzondering van het vage 'zelfmoordaanslagen, veel taliban en oorlog'. Verder komt u niet (zie nota's CGVS p.18). U kent geen bekende mensen van Kunduz, geen taliban commandanten van kunduz, geen politici of sportmensen.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Afghanistan wijst het CGVS op onderstaande bevindingen. Over eventuele problemen van u en uw familie met de Iraanse autoriteiten moet worden opgemerkt dat deze problematiek geen betrekking heeft op uw vrees voor vervolging in uw land van nationaliteit, met name Afghanistan. Er dient te worden aangestipt dat het CGVS zich ertoe kan beperken uw vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan – het land waarvan u de nationaliteit heeft - te beoordelen. Echter kan op basis van onderstaande vaststellingen helemaal geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u bij uw eerste verzoek een heel ander relaas vertelde, zijnde dat uw vader gedood werd nadat hij naar uw derde zus op zoek ging waardoor uw familie naar Iran vluchtte. Een oom van vaderszijde kwam nadien naar Iran waar hij zich met uw familie vestigde. Nu verklaart u dat uw vader overleed op natuurlijke wijze en dat uw moeder verondersteld werd te huwen met de broer van uw vader, hetgeen haan niet zinde en waardoor uw familie naar Iran vluchtte, samen met haar broer, uw oom van moederszijde. Nasrat is bij uw eerste verzoek een oom van vaderszijde en bij uw tweede verzoek blijkt het plots te gaan om een oom van moederszijde. Uw draaide aldus uw verhaal totaal waardoor danig afbreuk wordt gedaan aan uw geloofwaardigheid. U hebt deze nieuwe versie ook pas aangehaald bij uw tweede verzoek, hetgeen u deed nadat de volledige procedure van uw eerste verzoek was afgesloten en dus meer dan vier jaar na aankomst. Dit komt weinig ernstig over. Als reden van de wijzigingen in uw verklaringen zegt u dat u bij uw eerste verzoek foute dingen vertelde op aanraden van de verkeerde mensen en de smokkelaar (zie nota's CGVS p.5). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Indien u werkelijk enige vrees koestert en daarom een verzoek tot internationale bescherming indient, kan worden verwacht dat u de werkelijke situatie toelicht en niets anders dan dat. U werd er immers door de asielinstanties op verschillende ogenblikken toe aangezet om de waarheid te vertellen.

Ten tweede merkt het CGVS op dat u nu op geen enkele wijze uw nieuwe verklaringen kan staven. U legt geen enkel stuk neer dat uw identiteit, uw afkomst, de familierelaties, het overlijden van uw vader of andere zaken uit Afghanistan staaft. Dat uw moeder na het vertrek uit Afghanistan ook nooit meer enig nieuws, eventueel zelfs onrechtstreeks via mensen uit de regio, te weten kwam, komt ook bedenkelijk over (zie nota's CGVS p.15 en 16).

Ten derde komt het ook weinig aannemelijk over de broer van uw vader, na meer dan twintig jaar, enig probleem zou stellen ten aanzien van u persoonlijk omwille van wat toen gebeurd zou zijn. U kan in elk geval niet hard maken dat dit wel zo is.

Ten vijfde verwijst u eveneens naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vandaag de dag, waar geregeld aanslagen plaatsvinden. Nochtans moet u om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus een persoonlijke vrees aannemelijk maken, en volstaat het niet om te verwijzen naar een algemene situatie van onveiligheid.

Aldus slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst het CGVS op onderstaande bevindingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale

bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-67, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten

Het CGVS benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen georganiseerde vrees voor

vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de CGVS, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u tweemaal een verzoek tot internationale bescherming indiende waarbij u telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), duidelijk werd gewezen op het belang om de waarheid te vertellen (zie inleiding vragenlijst CGVS), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U verklaart bij uw tweede verzoek de waarheid te zullen vertellen over uw identiteit en situatie, waaruit blijkt dat u een goed besef heeft van het belang om de volledige waarheid te vertellen om aldus het CGVS in staat te stellen een zicht te krijgen op uw persoonlijke omstandigheden. Echter kan vooreerst op basis van de bevindingen hierboven in deze beslissing geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse identiteitsgegevens en afkomst. Er werd daarnaast ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan, meerbepaald door de familie van uw vader (zie supra). Daarmee vervalt ook uw beweerde onmogelijkheid om familie in Afghanistan te contacteren. U verklaarde immers dat u deze mensen niet kon contacteren wegens het heersende conflict. Het CGVS acht dat conflict niet geloofwaardig en aldus kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien nodig, familie (en/of vrienden, verre familie, andere verwanten) contacteert om een duidelijk zicht te krijgen op uw eigen situatie én om het CGVS een duidelijk zicht te geven op uw situatie. Dat u geen zicht geeft op uw werkelijke afkomst en identiteit in Afghanistan doet vermoeden dat u geen zicht wilt geven op uw precieze situatie, eventueel om het CGVS te verhinderen een zicht te krijgen op een eventueel intern vluchtalternatief voor u in Afghanistan. U lijkt op deze manier op bewuste wijze uw familiaal en mogelijks economisch netwerk in Afghanistan te verhullen voor het CGVS. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, uw profiel en mogelijke netwerken in Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw situatie. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht

waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 25 september 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 30 oktober 2020.

Ten slotte merkt het CGVS op dat de door u neergelegde documenten deze beslissing niet in positieve zin kunnen opbuigen. U legt nu opnieuw uw amayeshkaart neer die, zoals beschreven in de beslissing, nu wel aanvaard kan worden door het CGVS. U legde ook kopieën neer van de oude en nieuwe amayeshkaarten van uw moeder en twee zussen. Ook deze documenten kunnen aanvaard worden. U legt verder vele schoolcertificaten van uzelf in Iran neer, evenals een vaccinatiekaart uit Iran en een bankkaart uit Iran. Ook deze stukken worden door het CGVS aanvaard. U voegde nog foto's uit Iran van u en uw familie toe, evenals verblijfskaarten in Iran van uw moeder, zussen, oom en de familieleden van uw oom. U voegde daar ook medische stukken van uw moeder in Iran aan toe. Deze stukken staven het verblijf van u en uw familie in Iran. Ze doen echter geen afbreuk aan de bovenstaande beslissing en kunnen in geen geval uw beweerde Afghaanse identiteitsgegevens staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, van artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de door u neergelegde documenten, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, Afghanistan, en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft uw identiteit wijst het CGVS vooreerst op onderstaande bevindingen. Wat betreft uw eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde het CGVS, gevolgd door de RvV, dat geen geloof kon worden gehecht aan de door u voorgelegde Amayeshkaart. Indien u in 2009 naar Iran zou zijn gegaan, kon u niet over zulk een document beschikken. Nu blijkt dat u reeds al veel langer in Iran woonde, hetgeen aannemelijk is op basis van uw verklaringen en documenten (met name schooldocumenten en Amayeshkaarten van u en uw familie), dient het CGVS zijn visie te wijzigen. U kan heden het CGVS aantonen dat u in Iran als Afghaans vluchteling geregistreerd was en aldaar over een juiste Amayeshkaart beschikte, in tegenstelling tot voorgaande bevindingen van het CGVS en de RvV. Echter kan u niet aannemelijk maken onder welke identiteit u in Afghanistan gekend was en van waar u precies vandaan komt. Uw geboorteplaats staat in elk geval niet aangegeven op uw Amayeshkaart.

Ten eerste verklaart u bij uw tweede verzoek plots dat u in Afghanistan werd geboren onder een andere naam dan diegene onder dewelke u gekend bent in Iran. Ook uw moeder en uw zussen gaven in Iran een andere naam op dan in Afghanistan. U kan echter op geen enkele manier uw beweerde echte Afghaanse identiteitsgegevens staven. Om uw nu beweerde werkelijke identiteit aan te tonen legt u heden geen enkel document neer ter staving. U zegt uit Afghanistan geen bewijs van identiteit te hebben, maar blijkbaar nam u hier ook niet de moeite om de Afghaanse ambassade te contacteren en een identiteitsbewijs aan te vragen (zie nota's CGVS p.3 en 13). U verklaart nu ook dat uw moeder en zussen in werkelijkheid andere namen hebben dan vermeld op de Amayeshkaarten, maar ook van hen blijkt u geen Afghaanse stukken te hebben die dat kunnen staven (zie nota's CGVS p.5). U legt ook geen stukken neer van uw moeder in Afghanistan, ook geen overlijdensakte van uw vader in Afghanistan en geen trouwakte of trouwfoto's van uw ouders (zie nota's CGVS p.10 en 17). U zegt dat deze aanpassing naar andere namen in Iran gebeurde omdat uw familie vreesde problemen te krijgen met de familie van uw overleden vader. Echter, aangezien het CGVS, zoals hierna in de beslissing omstandig gemotiveerd, geen geloof kan hechten aan uw beweerde vrees voor de familie van uw vader in Afghanistan, vervalt ook de reden waarom u in Iran van naam zou hebben moeten veranderen.

Ten tweede hebt u pas na meer dan vier jaar na aankomst in België uw werkelijke naam opgegeven aan de asielinstanties, dat komt bedenkelijk over. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat u over essentiële zaken als identiteitsgegevens de waarheid vertelt van zodra u ergens bescherming zoekt.

Ten derde blijkt dat u er niet voor terug deinsde om valse stukken voor te leggen. Bij het aangeven dat u eigenlijk altijd een andere identiteit had opgegeven, moet u toegeven dat u in het kader van uw eerste verzoek een vals identiteitsbewijs (taskara) hebt voorgelegd (zie nota's CGVS p.2). Ook dit tast uw geloofwaardigheid verder danig aan.

Ten vierde is uw kennis over bepaalde zaken bijzonder beperkt. Zo is het zeer opvallend dat u niet weet welke geboortedatum op uw amayeshkaart staat vermeld (zie nota's CGVS p.7). Het is ook opvallend dat u niet weet in welk dorp u bent geboren (zie nota's CGVS p.8), terwijl u bij uw eerste verzoek wel had verklaard specifiek in het dorp 'Ror Baz Ghizar' te zijn geboren (zie nota's CGVS eerste verzoek p.2). Het is ook opmerkelijk dat u niet kan zeggen onder welk regime u Afghanistan verliet. Nochtans is dat een belangrijk gegeven in de laatste jaren in Afghanistan gezien de vele wissels en de daarbij gepaard gaande moeilijkheden (zie nota's CGVS p.9).

Ten vijfde hebt u geen concrete kennis over huidige situatie in Kunduz, tenzij vage zaken als 'Taliban zijn daar' (zie nota's CGVS p.13). U hebt daar ook niets over opgezocht en u weet niets te zeggen over Kunduz met uitzondering van het vage 'zelfmoordaanslagen, veel taliban en oorlog'. Verder komt u niet (zie nota's CGVS p.18). U kent geen bekende mensen van Kunduz, geen taliban commandanten van kunduz, geen politici of sportmensen.

Wat betreft uw vrees ten aanzien van Afghanistan wijst het CGVS op onderstaande bevindingen. Over eventuele problemen van u en uw familie met de Iraanse autoriteiten moet worden opgemerkt dat deze problematiek geen betrekking heeft op uw vrees voor vervolging in uw land van nationaliteit, met name Afghanistan. Er dient te worden aangestipt dat het CGVS zich ertoe kan beperken uw vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan – het land waarvan u de nationaliteit heeft - te beoordelen. Echter kan op basis van onderstaande vaststellingen helemaal geen geloof worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan.

Ten eerste merkt het CGVS op dat u bij uw eerste verzoek een heel ander relaas vertelde, zijnde dat uw vader gedood werd nadat hij naar uw derde zus op zoek ging waardoor uw familie naar Iran vluchtte. Een oom van vaderszijde kwam nadien naar Iran waar hij zich met uw familie vestigde. Nu verklaart u dat uw vader overleed op natuurlijke wijze en dat uw moeder verondersteld werd te huwen met de broer van uw vader, hetgeen haan niet zinde en waardoor uw familie naar Iran vluchtte, samen met haar broer, uw oom van moederszijde. Nasrat is bij uw eerste verzoek een oom van vaderszijde en bij uw tweede verzoek blijkt het plots te gaan om een oom van moederszijde. Uw draaide aldus uw verhaal totaal waardoor danig afbreuk wordt gedaan aan uw geloofwaardigheid. U hebt deze nieuwe versie ook pas aangehaald bij uw tweede verzoek, hetgeen u deed nadat de volledige procedure van uw eerste verzoek was afgesloten en dus meer dan vier jaar na aankomst. Dit komt weinig ernstig over. Als reden van de wijzigingen in uw verklaringen zegt u dat u bij uw eerste verzoek foute dingen vertelde op aanraden van de verkeerde mensen en de smokkelaar (zie nota's CGVS p.5). Dit is geenszins een afdoende verklaring. Indien u werkelijk enige vrees koestert en daarom een verzoek tot internationale bescherming indient, kan worden verwacht dat u de werkelijke situatie toelicht en niets anders dan dat. U werd er immers door de asielinstanties op verschillende ogenblikken toe aangezet om de waarheid te vertellen.

Ten tweede merkt het CGVS op dat u nu op geen enkele wijze uw nieuwe verklaringen kan staven. U legt geen enkel stuk neer dat uw identiteit, uw afkomst, de familierelaties, het overlijden van uw vader of andere zaken uit Afghanistan staaft. Dat uw moeder na het vertrek uit Afghanistan ook nooit meer enig nieuws, eventueel zelfs onrechtstreeks via mensen uit de regio, te weten kwam, komt ook bedenkelijk over (zie nota's CGVS p.15 en 16).

Ten derde komt het ook weinig aannemelijk over de broer van uw vader, na meer dan twintig jaar, enig probleem zou stellen ten aanzien van u persoonlijk omwille van wat toen gebeurd zou zijn. U kan in elk geval niet hard maken dat dit wel zo is.

Ten vijfde verwijst u eveneens naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vandaag de dag, waar geregeld aanslagen plaatsvinden. Nochtans moet u om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus een persoonlijke vrees aannemelijk maken, en volstaat het niet om te verwijzen naar een algemene situatie van onveiligheid.

Aldus slaagde u er niet in om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wijst het CGVS op onderstaande bevindingen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale

bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note en de EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-67, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl> komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten

Het CGVS benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen georganiseerde vrees voor

vervolgning of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de CGVS, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u tweemaal een verzoek tot internationale bescherming indiende waarbij u telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), duidelijk werd gewezen op het belang om de waarheid te vertellen (zie inleiding vragenlijst CGVS), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. U verklaart bij uw tweede verzoek de waarheid te zullen vertellen over uw identiteit en situatie, waaruit blijkt dat u een goed besef heeft van het belang om de volledige waarheid te vertellen om aldus het CGVS in staat te stellen een zicht te krijgen op uw persoonlijke omstandigheden. Echter kan vooreerst op basis van de bevindingen hierboven in deze beslissing geen geloof worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse identiteitsgegevens en afkomst. Er werd daarnaast ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan, meerbepaald door de familie van uw vader (zie supra). Daarmee vervalt ook uw beweerde onmogelijkheid om familie in Afghanistan te contacteren. U verklaarde immers dat u deze mensen niet kon contacteren wegens het heersende conflict. Het CGVS acht dat conflict niet geloofwaardig en aldus kan redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien nodig, familie (en/of vrienden, verre familie, andere verwanten) contacteert om een duidelijk zicht te krijgen op uw eigen situatie én om het CGVS een duidelijk zicht te geven op uw situatie. Dat u geen zicht geeft op uw werkelijke afkomst en identiteit in Afghanistan doet vermoeden dat u geen zicht wilt geven op uw precieze situatie, eventueel om het CGVS te verhinderen een zicht te krijgen op een eventueel intern vluchtalternatief voor u in Afghanistan. U lijkt op deze manier op bewuste wijze uw familiaal en mogelijks economisch netwerk in Afghanistan te verhullen voor het CGVS. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit, uw profiel en mogelijke netwerken in Afghanistan. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw situatie. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht

waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 25 september 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 30 oktober 2020.

Ten slotte merkt het CGVS op dat de door u neergelegde documenten deze beslissing niet in positieve zin kunnen opbuigen. U legt nu opnieuw uw amayeshkaart neer die, zoals beschreven in de beslissing, nu wel aanvaard kan worden door het CGVS. U legde ook kopieën neer van de oude en nieuwe amayeshkaarten van uw moeder en twee zussen. Ook deze documenten kunnen aanvaard worden. U legt verder vele schoolcertificaten van uzelf in Iran neer, evenals een vaccinatiekaart uit Iran en een bankkaart uit Iran. Ook deze stukken worden door het CGVS aanvaard. U voegde nog foto's uit Iran van u en uw familie toe, evenals verblijfskaarten in Iran van uw moeder, zussen, oom en de familieleden van uw oom. U voegde daar ook medische stukken van uw moeder in Iran aan toe. Deze stukken staven het verblijf van u en uw familie in Iran. Ze doen echter geen afbreuk aan de bovenstaande beslissing en kunnen in geen geval uw beweerde Afghaanse identiteitsgegevens staven.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Vooreerst stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar wordt gesteld dat verzoeker kan aantonen dat hij in Iran als Afghaans vluchteling was geregistreerd in tegenstelling tot de eerdere bevindingen van de Raad en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch niet kan aantonen onder welke identiteit hij in Afghanistan gekend was en waar hij precies vandaan komt.

Verzoeker licht niet toe op welke wijze dit een tegenstrijdige motivering zou zijn. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd immers vastgesteld dat het onmogelijk is dat verzoeker en zijn gezinsleden in 2009 nog Amayeshkaarten zouden hebben bekomen in Iran, hetgeen de bewijswaarde ondermijnde van de door hem voorgelegde Amayeshkaart en hetgeen tevens de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn komst naar België op de helling zette.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker gelet op zijn verklaringen en neergelegde documenten kan aantonen dat hij wel degelijk in Iran als Afghaans vluchteling geregistreerd was en aldaar over een juiste Amayeshkaart beschikte.

Uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de nood aan internationale bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden.

Van verzoeker mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit,

leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wijst op zijn kwetsbaarheid, het gegeven dat hij zeer jong was toen zijn vader overleed en meent dat ten onrechte wordt gesteld dat hij zijn werkelijke identiteit niet aannemelijk maakt. Volgens verzoeker heeft hij meegewerkt tijdens de procedure en heeft hij voldoende inspanningen geleverd om zijn nationaliteit, identiteit en verblijfplaatsen voor zijn komst naar België aan te tonen en hiervoor voldoende documenten te hebben neergelegd. Verzoeker verwijst derhalve naar zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en de documenten die hij heeft neergelegd.

De commissaris-generaal stelde echter terecht vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk kon maken onder welke identiteit hij in Afghanistan gekend was en van waar hij precies afkomstig is en dat hij bovendien vier jaar na aankomst in België wachtte om zijn werkelijke identiteit kenbaar te maken. Verzoeker verklaarde pas in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat hij in Afghanistan geboren was onder een andere identiteit en bij de verhuis naar Iran een andere identiteit aannam. Aangezien verzoeker slechts documenten neerlegt die betrekking hebben op de in Iran aangenomen identiteit kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn werkelijke identiteit en kon gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de beweerde vervolgingsfeiten oordelen dat de reden waarom verzoeker in Iran van naam diende te veranderen, kwam te vervallen.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift weliswaar opnieuw naar de documenten die hij neerlegde, doch deze stukken verwijzen zoals gesteld allen naar de identiteit die hij in Iran aannam en kunnen aldus niet dienen ter staving van zijn werkelijke en oorspronkelijke identiteit in Afghanistan.

Waar verzoeker aangeeft dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel, afkomst en scholingsgraad en erop wijst dat het belangrijk is rekening te houden met zijn persoonlijkheid, intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen, toont hij niet aan op welke wijze deze elementen hem verhinderen een correct beeld te geven van zijn werkelijke identiteit en dit van bij aanvang van de asielprocedure.

Verzoeker voert weliswaar aan dat het voor hem een raadsel is waarom de verwerende partij zijn identiteit betwist, gezien hij talrijke Iraanse documenten neerlegde ter staving van zijn identiteit, doch het weze herhaald dat de neergelegde documenten slechts zijn identiteit die hij in Iran aannam kunnen staven. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij in Afghanistan onder een andere naam werd geboren en hij, zijn moeder en zussen allen een andere identiteit aannamen in Iran.

Zoals gesteld mag van verzoeker worden verwacht dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn werkelijke identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn verweer dat de verwerende partij ten onrechte hamert op Afghaanse documenten die zijn werkelijke identiteit kunnen staven.

Verzoeker geeft weliswaar met betrekking tot het verkrijgen van Afghaanse documenten te kennen dat er sprake is van overmacht en stelt dat hij zeer jong was toen hij Afghanistan verliet, doch licht niet toe op welke wijze dit hem zou verhinderen zijn werkelijke identiteit aan te tonen, zijnde de naam waaronder hij in Afghanistan is geboren.

Met het louter verwijzen naar zijn verklaringen die hij omtrent zijn naam aflegde stelt hij de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht. Waar hij erop wijst dat hij niet over een Afghaanse geboortakte beschikt hetgeen aantoonde dat hij allicht nooit met zijn naam die hij bij geboorte in Afghanistan kreeg, geregistreerd werd en dat hij niet weet wanneer hij geboren is, beperkt hij zich niet alleen tot slechts een hypothetische bewering maar toont hij ook hiermee zijn werkelijke identiteit niet aan.

De argumentatie dat de verwerende partij ten onrechte verwarring zaait rond de "Afghaanse identiteit" en een meer open benadering voor het definiëren van identiteit dient te hanteren en derhalve naar de naam verwijst waaronder hij op Facebook gekend is en de naam die op zijn bankkaart staat en waarmee hij zichzelf blijkens zijn verklaringen identificeert, kan niet overtuigen. Verzoeker heeft immers zelf te kennen gegeven dat hij in Afghanistan, het land ten aanzien waarvan de nood aan internationale bescherming moet worden getoetst, geboren werd onder een andere identiteit, die zijn werkelijke identiteit is en dat hij en zijn familie in Iran een andere identiteit aannamen.

Door in het verzoekschrift vast te houden aan een identiteit die hij zelf in Iran aannam en deze te bestempelen als zijn werkelijke identiteit, kan hij geen afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

De verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat het proces om een taskara te verkrijgen in zijn geval ingewikkeld, tijdrovend en vol met hindernissen is, kan evenmin overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste inspanning deed om een dergelijk document te bekomen. Hierbij moet nog worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming toegaf eerder nog een valse taskara te hebben neergelegd. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker ook van zijn familie geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van hun Afghaanse identiteit, gezien verzoeker te kennen gaf dat ook zijn moeder en zussen in Iran andere namen hebben aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij te weinig aandacht heeft geschonken aan zijn leven in Iran, gaat hij er aan voorbij dat zijn nood aan internationale bescherming moet worden getoetst ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, zijnde Afghanistan.

Met het betoog dat de verwerende partij verzoeker uitvoerig had moeten horen middels open vragen en dat dergelijke verhoren de meest uitgebreide methode zijn om met enige zekerheid toch tot een identiteitsbewijs te komen bij gebrek aan (voldoende) documenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat hij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk werd gehoord (zie Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 25 september 2020). De Raad stelt vast dat tijdens dit onderhoud herhaaldelijk gepeild werd naar verzoekers werkelijke identiteit. Waar vervolgens bij gebreke aan documenten de vraag werd gesteld op welke wijze de commissaris-generaal dan kan weten wat verzoekers echte naam is, verzoeker niet verder komt dan de bewering "omdat ik het zeg", zonder nadere toelichting hierbij te geven (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), wordt vastgesteld dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid had om verdere toelichting te verschaffen en duidelijkheid te bieden, waar hij zelf in gebreke bleef. Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten, zijnde de beweerde problemen met de oom langs vaderszijde in Afghanistan, hetgeen volgens verzoeker de reden was om in Iran een andere identiteit aan te nemen (Notitie van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Waar er ook wordt gesteld dat het persoonlijk onderhoud kon worden aangewend om verzoeker te ondervragen met betrekking tot zijn familieleden en er andere vragen konden worden gesteld waarmee zijn verblijf in Iran kon worden geverifieerd, gaat hij eraan voorbij dat tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk vragen werden gesteld met betrekking tot zijn familieleden (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 6, 9, 11, 12, 16) en zijn verblijf in Iran thans niet meer ter discussie staat.

Waar verzoeker zich afvraagt waarom er geen onderzoek werd gedaan naar zijn Facebookprofiel en desbetreffend geen motivering in de bestreden beslissing werd opgenomen, gaat hij eraan voorbij dat zijn naam op Facebook de identiteit betreft die hij in Iran heeft aangenomen en aldus geenszins enige indicatie kan bieden voor zijn werkelijke identiteit.

De verdere verwijzingen in het verzoekschrift naar de identiteit die hij in Iran aannam en de kritiek op het uitblijven van een gedegen onderzoek naar de neergelegde Iraanse documenten ter staving van zijn identiteit in Iran, kunnen de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker er niet in slaagt zijn werkelijk identiteit aan te tonen en te staven

en dat de neergelegde documenten met betrekking tot de identiteit die hij in Iran aannam hier geen uitstaans mee hebben en redelijkerwijs zijn Afghaanse identiteitsgegevens niet kunnen staven.

Waar het voor verzoeker een raadsel is waarom de verwerende partij een standaardonderzoek heeft gevoerd in plaats van een specifiek onderzoek naar de actuele levensomstandigheden van verzoekers familieleden in Iran en de gevolgen van hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen, wijst de Raad er nogmaals op dat de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker dient beoordeeld te worden ten aanzien van het land van nationaliteit, zijnde Afghanistan. De situatie van verzoekers familieleden in Iran is desbetreffend dan ook niet relevant.

In het licht van de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan, het land waarvan verzoekers de nationaliteit heeft, valt verzoekers beperkte kennis op over zijn geboortedatum, zijn geboortedorp, het regime waaronder hij Afghanistan verliet alsmede de huidige situatie in Kunduz, bekende mensen, talibancommandanten, politici of sportmensen aldaar. Verzoeker verwijst weliswaar naar zijn jonge leeftijd toen hij Afghanistan verliet, doch dit verhindert hem niet om enige band met zijn geboorteland en –plaats te behouden. Verzoeker heeft hierover ook niets opgezocht en heeft hierover blijkens zijn onwetendheid, ook nooit met zijn familie over gesproken. Indien verzoeker werkelijk afkomstig is van de door hem beweerde regio en op basis hiervan internationale bescherming vraagt, kan wel degelijk worden verwacht dat hij enige interesse toont in deze regio en minstens zijn geboorteplaats kan opgeven alsmede de huidige situatie aldaar. Verzoekers onwetendheid desbetreffend wijst op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt wel degelijk zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering waar geoordeeld werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan niet betwist. Deze motieven zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier. Zij worden hier door de Raad gehandhaafd.

Verzoeker heeft aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven en zoals aangegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, familiale netwerk, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de eerder genomen beslissing van de commissaris-generaal die later werd ingetrokken is niet dienstig. Door de intrekking van de beslissing wordt deze immers geacht nooit te hebben bestaan.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker toont gelet op het voormelde evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vrees voor vervolging in Afghanistan, meer bepaald door de familie van zijn vader (zie supra), vervalt ook verzoekers beweerde onmogelijkheid om familie in Afghanistan te contacteren. Bijgevolg kon redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, indien nodig, familie (en/of vrienden, verre familie, andere verwanten) contacteert om een duidelijk zicht te bieden op zijn situatie. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn werkelijke afkomst en identiteit in Afghanistan noch op een eventueel intern vluchtalternatief in Afghanistan. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, profiel en mogelijke netwerken in Afghanistan.

De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat verzoeker moedwillig leugenachtige verklaringen aflegt over en weigert een zicht te bieden op zijn werkelijke herkomst, familiale netwerk, levensloop, profiel,

achtergrond, situatie en problemen. Het is nochtans de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

In dit kader benadrukt de Raad dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële familiale netwerk, levensloop, problemen en situatie en over de vraag of verzoeker, gelet op deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

2.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF